

Survivor dogs

ERIN HUNTER

SURVIVOR DOGS

DE VERLATEN
- STAD -

Manteau

Met bijzondere dank aan Gillian Philip

Voor Lucy Philip

Oorspronkelijke titel: *Survivors. The Empty City*

© 2012 by Working Partners Limited

© 2014 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Katleen Olaerts

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Katleen Olaerts

Omslagontwerp: unimak, Hamburg, Germany © 2014 Beltz & Gelberg

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2988 7

D/2014/0034/256

NUR 283

Proloog

Kef wriemelde geeuwend; een zacht, opgewonden kreetje ontsnapte uit zijn keel. Zijn nestgenootjes lagen warm tegen hem aan, in een wirwar van poten, snuiten en snel kloppende hartjes. Terwijl ze over hem klauterde, stak Piep een poot in zijn oog. Kef schudde zijn hoofd en draaide zich om, waardoor ze van hem af viel. Zoals gewoonlijk piepte ze verontwaardigd, dus likte hij haar neus om het goed te maken.

De Moederhond stond over hen en maakte met een duw van haar neus een einde aan hun gekibbel. Ze likte hun gezichten schoon terwijl ze in de rituele cirkel liep die ze altijd maakte voordat ze zich rond hen nestelde om te slapen.

‘Wakker worden, Kef! Moeder gaat een verhaal vertellen!’

Daar was Piep weer, bezig en veeleisend als altijd. Hun Moederhond waste haar teder met haar tong, en dempte zo haar gekef.

‘Zal ik jullie vertellen over de Hondenstorm?’

Een rilling van opwindning liep over Kefs rug en hij jankte enthousiast. ‘Ja!’

‘Alweer?’ zeurde Piep.

Maar de anderen rolden over haar en overstemden haar bezwaren. ‘Ja, Moeder! De Hondenstorm!’

De Moederhond nestelde zich rond hun kleine lichamen, haar staart sloeg op de grond. Ze sprak met lage en plechtige stem. 'Dit is het verhaal van Bliksem, de snelste van de hondenkrijgers. De Hemelhonden waakten over hem en beschermden hem... Maar de Aardehond was jaloers op Bliksem. Ze vond dat Bliksem al te lang geleefd had en dat hij moest sterven, zodat zij zijn levenskracht kon nemen. Maar Bliksem was zo snel dat hij kon ontsnappen aan de verschrikkelijke Grommen van de Aardehond – hij kon ontsnappen aan de dood zelf!'

'Ik wil zoals Bliksem zijn', mompelde Jank slaperig. 'Ik zou even snel kunnen rennen, dat weet ik zeker.'

'Sst!' zei Piep, en ze duwde een goudharige poot tegen zijn neus. Kef wist dat ze, ondanks haar bezwaren, net als de anderen opging in het verhaal.

'Toen kwam de eerste grote strijd', ging de Moederhond met gedempte stem verder. 'De vreselijke Hondenstorm, toen alle honden van de wereld vochten om uit te maken wie over de wereld zou heersen. Over die verschrikkelijke tijd worden vele verhalen verteld en vele helden ontstonden en stierven in de strijd.'

'Eindelijk zou Bliksems levenskracht worden bevrijd en zou de Aardehond zijn lichaam nemen. Daar had ze recht op. Maar Bliksem was sluw en dacht dat hij door zijn snelheid nog eens zijn dood zou kunnen ontlopen, dus zette de Aardehond een val voor hem.'

Blaf drukte haar oren plat tegen haar hoofd. 'Dat is gemeen!' Hun moeder duwde haar neus tegen haar aan. 'Nee, dat is niet waar, Blaf. De Aardehond had gelijk om Bliksem op te eisen. Zo moet het zijn. Toen jouw Vaderhond stierf, voedde zijn lichaam de aarde ook.'

De pups, opeens ernstig, luisterden in stilte.

‘Bliksem probeerde met zijn snelheid aan de Hondenstorm te ontkomen. Hij rende zo snel tussen de strijdende honden door dat geen van hen hem kon zien en dus met hun tanden en klauwen zijn lichaam verscheuren. Hij was bijna veilig, bijna vrij, toen de Aardehond een Grote Grom stuurde om de grond voor Bliksems poten te openen.’

Hoewel hij het verhaal al vele malen gehoord had, hield Kef zijn adem in en kroop dicht bij zijn nestgenootjes. Hij beeldde zich in dat Bliksem deze keer zou vallen en verslonden zou worden door de enorme scheur in de aarde...

‘Bliksem zag de grond opengaan om hem op te slokken, maar hij rende zo snel dat hij niet kon stoppen. Hij vreesde dat de Aardehond hem eindelijk te pakken had. Maar de Hemelhonden hielden van Bliksem.’

‘Net toen Bliksem zijn dood tegemoet begon te vallen, stuurden de Hemelhonden een grote windhoos die zo snel en zo sterk tolde dat ze Bliksem opving terwijl hij viel, hem omhoogtilde en hem de lucht in slingerde. En daar verblijft hij, samen met de Hemelhonden, tot op de dag van vandaag.’ De pups kropen dicht tegen haar aan en keken naar haar op.

‘Blijft hij daar voor altijd?’ vroeg Jank.

‘Voor altijd. Wanneer de Hemelhonden huilen en je vuur ziet flitsen in de lucht, dan is dat Bliksem die naar de aarde rent om Aardehond te plagen, want hij weet dat ze hem nooit zal kunnen vangen.’ Ze likte Kefs slaperige gezicht. Hij kon zijn ogen nauwelijks openhouden. ‘Ik heb honden horen vertellen dat er op een dag weer een grote strijd zal losbarsten, wanneer een hond de Aardehond boos maakt. Honden zullen dan tegen honden strijden en grote helden

zullen opstaan en vallen. De Hondenstorm zal terugkeren.’ Jank geeuwde wijd, slap van vermoeidheid. ‘Maar dat duurt nog lang, toch?’

‘Ah, dat weten we niet. Misschien gebeurt het snel, misschien niet. We moeten altijd op de tekens letten. Ze zeggen dat wanneer de wereld ondersteboven gekeerd en opengebrosen wordt, de Hondenstorm zal komen. Dan zullen we weer moeten vechten om te overleven.’

Kef liet zijn oogleden zakken. Hij hield ervan om in slaap te vallen bij de verhalen van zijn moeder. Zo zou het altijd zijn, wist hij: haar stem die wegstierf terwijl de slaap hem en zijn nestgenootjes overmande. De Moederhond, beschermend om hem heen genesteld, het einde van het verhaal het laatste wat hij hoorde. Het eindigde altijd hetzelfde...

‘Kijk uit, kleintjes. Kijk uit voor de Hondenstorm...’

Een

Lucky schrok wakker. Hij voelde de angst tintelen in zijn botten en vacht. Grommend sprong hij overeind. Een ogenblik lang had hij gedacht dat hij weer klein was, veilig en beschermd tussen zijn nestgenootjes, maar die geruststellende droom was al in rook opgegaan. Er hing een dreiging in de lucht die hem deed huiveren. Kon hij maar zien wat er aankwam, dan kon hij het overdonderen – maar het monster was onzichtbaar, geurloos. Hij jankte paniekerig. Dit was geen verhaaltje voor het slapengaan: deze angst was echt.

De drang om weg te rennen was bijna ondraaglijk, maar hij kon alleen in paniek krabben en grommen. Hij kon nergens heen: de metaaldraad van zijn kooi sloot hem aan alle kanten in. Hij kwetste zijn snuit toen hij hem door de gaten probeerde te steken; toen hij grommend achteruitweek, sneed de draad in zijn billen.

De anderen waren dichtbij... vertrouwde lichamen, vertrouwde geuren. De andere honden waren net als hij opgesloten in deze verschrikkelijke plek. Lucky deed zijn hoofd omhoog en blafte, steeds weer, hoog en wanhopig, maar het was duidelijk dat geen hond hem kon helpen. Zijn geblaf werd overstemd door de uitzinnige kreten van de anderen.

Ze zaten allemaal gevangen.

Hij werd overmand door paniekgevoelens. Hoewel hij wist dat het geen zin had, krasten zijn klauwen op de grond. Hij kon de vrouwelijke snelhond in de aangrenzende kooi ruiken. Het was een vriendelijke, geruststellende geur die nu overheerst werd door de bittere lucht van gevaar en angst. Huilend drukte hij zich dichter tegen haar aan, en hij voelde de trillingen in haar spieren – maar de metaaldraad scheidde hen nog steeds van elkaar.

‘Snoes? Snoes, er komt iets aan. Iets slechts!’

‘Ja, ik voel het! Wat gebeurt er?’

De langbenen... waar waren ze? De langbenen hielden hen gevangen in dit Vanghuis, maar hij had altijd gedacht dat ze om de honden gaven. Ze brachten voedsel en water, zorgden voor ligstro, ruimden de vuiligheid op...

De langbenen zouden hen nu toch komen halen.

De anderen blaften en huilden in koor, en Lucky verhief zijn stem samen met hen.

Langbenen! Langbenen, het komt eraan...

Er verschoof iets onder hem, zijn kooi schudde. In een plotse, afgrijselijke stilte dook Lucky ineen, verstijfd van angst.

Toen brak rond en boven hem de chaos los.

Het onzichtbare monster was hier... En zijn poten stonden recht op het Vanghuis.

Lucky werd tegen de metaaldraad geslingerd, de wereld ging op en neer. Kwellende ogenblikken lang wist hij niet wat boven of onder was. Het monster gooide hem heen en weer. Het lawaai van muren die instortten en helderstenen die verbrijzeld werden, was oorverdovend. Stofwolken verblindden hem, hij zag niets meer. Het dolle, jankende gehuil van doodsbangе honden vulde zijn schedel. Een groot

stuk muur verpletterde de metaaldraad voor zijn neus, en Lucky sprong achteruit. Was het de Aardehond die hem probeerde te pakken?

Toen, even plotseling als het monster gekomen was, was het verdwenen. Een laatste muur stortte in en veroorzaakte een verstikkende stofwolk. Het knarsende geluid van afgebroken metaaldraad weerklonk toen een hoge kooi kantelde en vervolgens neerstortte.

Daarna was er alleen stilte en een bedompte metaallucht.

Bloed! dacht Lucky. *Dood...*

Hij voelde de angst weer opkomen in zijn buik. Hij lag op zijn zij, de ineengedrukte kooi tegen hem aan, en hij probeerde rechtop te komen tot zijn sterke benen het begaven. De kooi rammelde en schudde heen en weer, maar hij kon niet opstaan. *Nee!* dacht hij. *Ik zit vast!*

‘Lucky! Lucky, is alles in orde?’

‘Snoes? Waar ben je?’

Ze duwde haar lange snuit tegen de zijne door de verwrongen metaaldraad. ‘Mijn deur is afgebroken toen mijn kooi viel! Ik dacht dat ik eraan was. Lucky, ik ben vrij, maar jij...’

‘Help me, Snoes!’

Het zwakke gejammer van de andere honden was gestopt.

Betekende dat dat ze... Nee. Lucky mocht er niet aan denken.

Hij huilde, enkel om de stilte te breken.

‘Ik denk dat ik de kooi er wat uit kan trekken’, zei Snoes.

‘Jouw deur is ook los. Misschien kunnen we ze open krijgen.’

Ze greep de draad met haar tanden en trok.

Lucky vocht om kalm te blijven. Hij voelde een sterke drang om zich tegen de kooi te werpen tot ze brak. Hij schopte wild met zijn achterpoten en draaide zijn hoofd in het rond, happend naar de metaaldraad. Snoes trok de kooi geleidelijk

aan naar voren. Af en toe stopte ze om met haar poten aan gevallen stenen te krabben.

‘Zo. De kooi zit losser nu. Wacht even terwijl ik...’

Maar Lucky kon niet langer wachten. De bovenste hoek van de deur was kapot en hij draaide zich tot hij ernaar kon bijten en klauwen. Hij wrong zijn poot in het gat en trok hard.

De metaaldraad knarste, en Lucky voelde een stekende pijn in zijn zoalkussen; maar de deur hing nu merkwaardig scheef. Wriemelend en kronkelend kon hij zichzelf bevrijden. Eindelijk stond hij rechtop.

Zijn staart hing strak tussen zijn poten, en sidderingen trokken door zijn huid en spieren. Hij en Snoes staarden naar het bloedbad en de chaos rondom hen. Ze zagen gebroken kooien – en gebroken lichamen. Een kleine hond met een gladde vacht lag vlakbij op de grond, levenloos, met doffe ogen. Onder de laatste muur die gevallen was, bewoog niets; tussen de stenen stak enkel een slappe poot uit. De geur van de dood vermengde zich al met de lucht in het Vanghuis.

Snoes begon verdrietig te janken. ‘Wat was dat? Wat gebeurde er?’

‘Volgens mij...’ Lucky’s stem beefde, en hij begon opnieuw.

‘Volgens mij was het een Grom. Ik... mijn Moederhond vertelde me altijd verhalen over de Aardehond, en de Grommen die zij stuurde. Volgens mij was het monster een Grote Grom...’

‘We moeten hier weg!’ Er klonk paniek in Snoes’ gejammer.

‘Ja.’ Lucky ging langzaam achteruit, zijn hoofd schuddend om de geur van de dood te verdrijven. Maar de geur achtervolgde hem, bleef in zijn neusgaten hangen.

Wanhopig keek hij rond. Waar de muur was ingestort op de andere hondenkooien, waren de brokstukken op een hoop

gevallen. Fel licht scheen door de waas van steengruis en rook.

‘Daar, Snoes, waar de stenen afgebrokkeld zijn. Komaan!’
Verder aandringen was niet nodig. Snoes sprong naar boven, over het puin. Lucky, gehinderd door zijn gewonde poot, zocht voorzichtiger een weg. Hij keek zenuwachtig rond, op zoek naar langbenen. Ze zouden toch komen als ze de verwoesting zagen? Zouden ze niet komen en hen terug naar het Vanghuis sleuren?

Hij huiverde en versnelde zijn pas, maar zelfs toen hij naar beneden sprong, de straat op, achter Snoes aan, waren er geen langbenen te bespeuren.

Hij bleef verwilderd staan, en snoof de lucht op. Het rook zo eigenaardig...

‘Laten we weggaan van het Vanghuis’, zei hij met lage stem tegen Snoes. ‘Ik weet niet wat er gebeurd is, maar we moeten ver weggaan voor het geval dat de langbenen terugkomen.’

Snoes boog haar hoofd en liet een schrill gejammer horen.

‘Lucky, ik denk niet dat er nog langbenen overblijven.’

Hun reis verliep traag en in stilte. Een dreigend gevoel groeide in Lucky’s buik; zoveel van de straten en stegen die hij kende, waren versperd. Toch zette hij door en zocht snuffelend zijn weg tussen de beschadigde gebouwen, in het kluwen van uit de grond gerukte kabels. Snoes mocht denken wat ze wilde, Lucky was er zeker van dat de langbenen snel zouden terugkomen. Wanneer dat gebeurde, wilde hij ver weg zijn van het verwoeste Vanghuis.

De lucht werd al donker toen hij vond dat ze ver genoeg van het Vanghuis waren om te rusten; Lucky voelde hoe dan ook aan dat Snoes niet veel verder kon. Misschien waren snelhonden niet zo goed in lange reizen als ze in korte

sprints waren. Hij keek achterom naar de weg die ze hadden afgelegd. Schaduwen werden langer op de grond, schuilplaatsen verschenen in donkere hoeken. Lucky rilde. Welke andere dieren zouden daar kunnen zitten, bang en hongerig?

Maar het ontkomen aan de Grote Grom had hen allebei uitgeput. Snoes kon nauwelijks haar rituele slaapcirkel maken voor ze op de grond in elkaar zakte, haar hoofd op haar voorpoten legde en haar bezorgde ogen sloot. Lucky drukte zich dicht tegen haar aan, op zoek naar warmte en troost. *Ik zal nog even wakker blijven*, dacht hij, *de wacht houden... ja...*

*

Hij schrok wakker, rillend en met kloppend hart.

Hij had geslapen tot zon-op. Zijn dromen waren gevuld met het verre gerommel van de Grote Grom en een eindeloze rij langbenen die van hem wegliepen en luidkooien die loeiden en toeterden. Er waren nu geen anderen te bekennen. De stad leek verlaten.

Onder het doornige struikgewas sliep Snoes verder, en met elke ademtocht ging haar gladde lichaam zacht op en neer. Lucky rekte de slaap uit zijn ledematen.

Snoes' diepe slaap had iets geruststellends, maar opeens was de geurende warmte van haar slapende lichaam niet meer voldoende; hij had haar wakker en alert nodig. Hij besnuffelde Snoes' lange snuit en likte haar oren tot ze reageerde met een tevreden, mompelende grom. Ze stond op, en besnuffelde en likte hem op haar beurt.

‘Hoe is het met je poot, Lucky?’

Haar woorden brachten de pijn onmiddellijk terug. Hij herinnerde zich de wonde en snuffelde aan zijn zoelkussen. Een ontstoken litteken liep over het vlees en veroorzaakte een kloppende pijn. Hij likte er voorzichtig aan. De wonde was nog maar net dicht, en hij wilde ze niet opnieuw doen bloeden. ‘Beter, denk ik’, zei hij, hoopvoller dan hij zich voelde; zijn hoop vervaagde echter toen ze beiden onder de dichte takken uit slopen.

De straat die voor hen lag, was scheefgezakt en gebarsten. Water sproeide als een regenboog hoog in de lucht uit een lange buis die was blootgelegd door verbrokkelde aarde. En het was niet alleen hier; zo ver als Lucky kon zien, reflecteerde het licht van de opkomende Zonnehond op verwrongen metaal in de hellende straten van de stad. De tuinen uit zijn herinnering waren bedekt met een laag water en de huizen van de langbenen, die vroeger groot en onverwoestbaar leken, waren nu ineengezakt alsof ze een dreun hadden gekregen van een enorme langbeenvuist. Het verre geloei van kapotte luidkooien bleef onbeantwoord. ‘De Grote Grom’, mompelde Snoes, vervuld met ontzag en angst. ‘Kijk wat hij heeft aangericht.’

Lucky huiverde. ‘Je had gelijk over de langbenen. Vroeger waren ze met hele troepen. Nu zie ik er geen een.’ Hij spitste zijn oren en met zijn tong proefde hij de lucht: stof en een onderaardse stank. Geen frisse geuren. ‘Zelfs de luidkooien bewegen niet.’

Lucky hield zijn hoofd schuin naar een exemplaar waarvan de snuit half begraven was onder een ineengestorte muur, en tikte tegen de zijkant. De metalen flanken glansden, maar er was geen geronk en gebrom; hij leek dood.

Snoes zag er geschrokken uit. 'Ik heb me altijd afgevraagd waarvoor die dienden. Hoe noemde je ze?'

Lucky keek haar bedenkelijk aan. Wist ze niet wat een luidkooi was?

'Luidkooien. Je weet wel, langbenen gebruiken ze om zich te verplaatsen. Ze kunnen niet zo snel rennen als wij.'

Hij kon niet geloven dat ze deze basiskennis over de langbenen miste. Met haar op reis gaan, leek hem opeens een slecht idee. Aan Snoes' naïviteit zouden ze niet veel hebben wanneer ze probeerden te overleven.

Lucky snoof de lucht weer op. De nieuwe geur van de stad bezorgde hem een onbehaaglijk gevoel. Ze rook naar verrotting, een blijvende zweem van dood en gevaar. *Ze ruikt niet meer als een thuis voor honden*, dacht hij.

Hij trippelde naar de plaats waar het water uit een wonde in de aarde spoot. In het ingevallen gat was een olieachtig meer, bedekt met een regenboogkleurige glans. Het water verspreidde een vreemde reuk die Lucky niet beviel, maar hij had te veel dorst om er zich iets van aan te trekken. Gulzig likte hij het op, terwijl hij zijn best deed om de vieze smaak niet te proeven. Naast hem zag hij de weerspiegeling van Snoes, die ook aan het drinken was.

Zij hief als eerste haar druipende snuit op, en likte haar spitse lippen. 'Het is te stil', mompelde ze. 'We moeten weg uit deze langbeenstad.' Snoes' vacht ging overeind staan. 'We moeten naar de heuvels. Een plek in de natuur zoeken.'

'We zijn hier even veilig als om het even waar', zei Lucky.

'We kunnen de langbeenhuizen gebruiken, misschien iets te eten vinden. En er zijn schuilplaatsen genoeg, geloof me.'

'Genoeg plaatsen waar andere dingen zich kunnen verschuilen', reageerde ze stekelig. 'Ik vind het maar niets.'

‘Waar kun jij nu bang van zijn?’ Met haar lange benen kon ze gemakkelijk door hoge grassen spurten en ze was slank en licht gebouwd. ‘Ik ben er zeker van dat je sneller kunt rennen dan wat dan ook!’

‘Maar niet om hoeken.’ Ze keek zenuwachtig naar links en naar rechts. ‘En er zijn veel hoeken in een stad. Ik heb ruimte nodig om te rennen. Zodat ik vaart kan maken.’

Ook Lucky speurde de omgeving af. Ze had gelijk, ze werden ingesloten door gebouwen. Misschien had ze een goede reden om gespannen te zijn. ‘Laten we ten minste in beweging blijven. Er kunnen nog langbenen in de buurt zijn, zelfs al kunnen we hen niet zien. Ik wil niet terug naar het Vanghuis.’

‘Ik ook niet’, beaamde Snoes, haar lip opgekruld zodat haar sterke witte tanden tevoorschijn kwamen. ‘We zouden op zoek moeten gaan naar andere honden. We hebben een goede, sterke Troep nodig!’

Lucky’s snuit rimpelde bedenkelijk. Hij was geen Troephond. Hij had nooit begrepen wat er leuk was aan samenleven met een grote bende honden, die allemaal van elkaar afhankelijk waren, en zich onderwierpen aan een Alfa. Hij had niemand’s hulp nodig en het laatste wat hij wilde, was iemand die zijn hulp nodig had. Alleen al de gedachte dat hij op andere honden moest rekenen, gaf hem de kriebels.

Snoes denkt er duidelijk anders over, dacht hij.

Enthousiast begon ze te ratelen. ‘Je had mijn Troep vast geweldig gevonden! We renden samen en joegen samen, vingen konijnen en zaten ratten achterna...’ Opeens werd ze stiller en keek verlangend naar de rand van de verwoeste stad. ‘Toen kwamen de langbenen, en zij maakten alles kapot.’

Lucky kon niet anders dan reageren op het verdriet in haar stem. ‘Wat is er gebeurd?’

Snoes schudde zich. ‘Ze dreven ons bijeen. Ze waren met zoveel, en allemaal in dezelfde bruine vacht! Omdat we samenbleven, liepen we in de val, maar...’ Ze gromde vurig. ‘We wilden geen enkele hond achterlaten. Dat is de wet van de Troep. We bleven bij elkaar, in goede tijden en... slechte.’ Snoes pauzeerde, haar donkere ogen starend, en ze kon een zacht, ongelukkig gejammer niet onderdrukken.

‘Jouw Troep zat samen met jou in het Vanghuis’, mompelde Lucky meehoelend.

‘Ja.’ Ze zweeg plotseling. ‘Wacht, Lucky, we moeten teruggaan!’

Terwijl ze rondjes draaide, schoot hij voor haar, om haar de weg te versperren. ‘Nee, Snoes!’

‘We moeten!’ Lucky sprong snel zijwaarts zodat ze niet langs hem heen kon glippen. ‘Het zijn mijn kameraden. Ik kan niet weggaan voor ik weet wat er met hen gebeurd is! Als een van hen nog...’

‘Nee, Snoes!’ blafte Lucky. ‘Je hebt zelf gezien hoe die plek eruitzag!’

‘Maar misschien hebben we...’

‘Snoes.’ Zijn toon werd zachter, en aarzelend likte hij haar ongelukkige gezicht. ‘Alles is kapot daar. Ze zijn allemaal dood, naar de Aardehond. En we kunnen hier niet blijven rondhangen. Wat als de langbenen terugkomen?’

Dat leek haar te overtuigen. Snoes wierp nog een laatste blik over haar schouder en wendde zich weer af. Met een diepe zucht begon ze te lopen.

Lucky probeerde zijn opluchting te verbergen. Hij liep vlak naast haar, en elke tweede stap streken hun flanken langs elkaar.

‘Had jij ook vrienden in het Vanghuis?’ vroeg Snoes.

‘Ik?’ zei Lucky luchtig, in een poging om haar op te vrolijken.
‘Nee bedankt. Ik ben een Eenzame Hond.’

Snoes keek hem even vreemd aan. ‘Dat kan niet. Elke hond heeft een Troep nodig!’

‘Ik niet. Ik ben graag alleen. Ik bedoel, ik begrijp dat een Troep voor sommige honden het beste is,’ voegde hij er haastig aan toe om haar niet te kwetsen, ‘maar ik heb alleen gereisd sinds ik mijn Puptroep heb verlaten.’ Onwillekeurig hief hij zijn hoofd fier op. ‘Ik kan voor mezelf zorgen. Er is geen betere plek voor een hond dan de stad. Ik zal het je tonen! Je kunt er eten vinden, warme spleten om in te slapen, beschutting tegen de regen...’

Maar is dat nog wel zo?

Hij aarzelde even, liet zijn blik dwalen over de vernielde straten, de verbrijzelde muren en gebroken helderstenen, de hellende straten en verlaten luidkooien. *Dit is niet veilig, dacht Lucky. We moeten hier zo snel mogelijk weg.*

Maar hij was niet van plan die angst met Snoes te delen, ze was al ongerust genoeg. Vond hij maar iets dat hen kon afleiden...

Daar!

Lucky liet een hard, opgewonden geblaf horen. Ze waren een hoek omgeslagen en in het midden van de straat lag nog een wrak. Lucky rook... eten!

Hij begon plotseling te rennen en sprong verrukt op de zijkant van de gekantelde, enorme metalen doos. Hij had langbenen er dingen in zien gooien die ze niet wilden. Daarna hadden ze ze afgesloten, zodat hij nooit van het ongewilde voedsel kon smullen. Maar nu lag de doos op haar zijkant, de half bedorven inhoud verspreid over de grond. Zwarte kraaien hupten en pikten in de hopen afval.

Lucky hield zijn hoofd omhoog en blafte zo luid als hij kon. De opgeschrikte kraaien krasten terwijl ze half wegfladderden.

‘Komaan!’ riep hij, en hij sprong in de stinkende hoop. Snoes volgde, blaffend van blijdschap.

Terwijl Lucky rondsnuffelde in de berg afval, hoorde hij het matte gefladder van de kraaien die weer naar beneden kwamen. Hij sprong op en hapte naar een verontwaardigde vogel, die met krachtige vleugelslagen wegstootte.

Lucky gromde nog een laatste keer naar de wegvliegende kraai, terwijl hij weer op de grond landde en weggleed op het vuilnis. Meteen deed zijn gewonde poot hem janken van de pijn. Het voelde alsof de gemeenste hond zijn snijtanden helemaal tot bovenaan in zijn poot zette. Hij kon een pijnlijk gejammer niet onderdrukken.

Terwijl Snoes door de zwerm kraaien stormde om hen een eindje weg te jagen, ging Lucky zitten en likte de pijn weg. Gretig snoof hij de lucht op, en hij genoot van de geur die verspreid werd door de hopen weggegooide spullen die overal op de grond lagen. Een gevoel van tevredenheid nam langzaam de bovenhand en leidde hem af van de pijn.

De blijde stemming duurde even voort, terwijl Lucky en Snoes de lekkernijen doorzochten die de kraaien hadden overgelaten. Snoes verzamelde kippenbotten uit een kartonnen emmer en Lucky vond een broodkorst, maar de oogst was mager en kon hun enorme eetlust niet stillen.

‘We zullen verhongeren in deze stad’, jammerde Snoes, terwijl ze aan een lege doos likte waarin ooit eten had gezeten. Ze hield de doos met een poot in bedwang zodat ze haar neus erin kon steken.

‘Ik beloof dat dat niet zal gebeuren. Er is meer dan alleen